

Ο Παρθενώνας μέσα από τα ποιήματα.

ΟΜΑΔΑ:

Ρωμανού Αιμιλία

Μπουλούγαρη Βαρβάρα

Τζόνε Ήννα

Ελμασλάρι Διονύσης

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Του απολύτου ωραίου είσαι κορώνα,
το μάρμαρό σου είν' άσπιλο σαν κρίνο...
(κάτι αν δεν πω για σένα, ω Παρθενώνα,
σπουδαίος ποιητής πώς θες να γίνω;)

Η Ελλάδα η ιερή κι η θεσπεσία
κοιτάει μια εσένα, μια τον αφαλό της,
όλη των Δυνατών η υποκρισία
έχει ανεβάσει εσένα σύμβολό της
Στο μάρμαρό σου ρέει θείος ιχώρας-
το λένε κι οι Ευρωπαίοι που είναι ωραίοι
στο νου και στην ψυχή, οι τυρανοί της χώρας
και όλοι οι διεθνείς κατεργαράιοι

Ο δάσκαλός μου σ' έβρισκε κολάι
ο γαλονάς για σένα θριαμβεύει
κι ο ποιητής, λεν, όταν καλοφάει,
μονάχα εσένα βλέπει και χωνεύει

Κι ο μπάρμπα Γιαννακός σα φέρει πράμα,
τραβάει πελάτες γέρους, νιους, κοπέλες,
γιατί σ' έχει κολλήσει για ρεκλάμα,
σ' ένα βαρέλι απάνου με σαρδέλες
ΑΣΗΜΑΚΗΣ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Καρυάτιδες

Μπροστὰ στὶς Καρυάτιδες, τὶς
μαρμαρένιες κόρες, σταθήκαμε
θαυμάζοντας κι οἱ δύο μας ὥρες
κι ὥρες. Ἀκίνητα τὰ μάτια σου
ἔδειχναν κάποια λύπηγιὰ κείνη
ποῦ μᾶς ἔκλεψαν κι ἀπὸ τὶς ἄλλες
λείπει,

στὴ ξενιτιά, στὴν σκοτεινιά, στὰ
πέρατα τοῦ κόσμου. Μὰ ἐγὼ τὶς
ἔβρισκα σωστές, ὅλες σωστές
ἐμπρός μουκι ἔλεγα πὼς θὰ
γύρισε κι ἐκείνη ἀπὸ τὰ ξέναγιατὶ
μετροῦσα, ἀγάπη μου, μαζί μ'
αὐτὲς καὶ σένα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΤΟΥ ΟΘΩΝΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ένα μεσημέρι στης Ακρόπολης τα μέρη
άπονοι ληστές κάναν τις πέτρες τις ζέστες
λημέρι.

Στο Μοναστηράκι Βαυαροί χωροφύλακοι
μεσ' στην αντηλιά χορεύουν μπρος στο
βασιλιά συρτάκι.

Στην Κρήτη και στη Μάνη
θα στείλουνε φιρμάνι σε πολιτείες και χωριά.
Θα στείλουνε φιρμάνι
να 'ρθουν οι πολιτσμάνοι, να κυνηγήσουν τα
θεριά.

Κάτω στο λιμάνι τραγουδάν' οι πολιτσμάνοι
ήρθαν τα παιδιά μα έχουν ακόμα την καρδιά
στη Μάνη.

Ήρθανε την Τρίτη τα παιδιά του Ψηλορείτη
πίνουν τσικουδιά μα έχουν ακόμα την καρδιά
στην Κρήτη.

Στην Κρήτη και στη Μάνη
εστείλανε φερμάνι σε πολιτείες και χωριά.
Εστείλαμε φερμάνι
κι ήρθαν οι πολιτςμάνοι και διώξαν όλα τα
θεριά.
Ν. Γκάτσος

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Μαραζωμένες οι ψυχές απ'την παράνομη
αρπαγή, Αρχίζουν τώρα ν'αντιδρούν με
αγανάκτησης κραυγή, Ρήμαξε ο Έλγιν τα
γλυπτά, ξήλωσε τη ζωφόρο, α εμείς στέλνουμε
μήνυμα σ'όλους ελπιδοφόρο. Απόκαμαν οι
Έλληνες τα Μάρμαρα να περιμένουν,
Ρήξη πλέον χρειάζονται και επιστροφή
προσμένουν.

Απ'όλους όσους πέρασαν απο τα Ιερά τα μέρη

Ποτέ κανείς κατακτητής σ'αρχαία δεν
άπλωσε χέρι.Από τα βάθη των καιρών οι λαοί
γι'αυτά μιλούσαν,Ραίνανε μ'άνθη το ναό, την
τέχνη προσκυνούσαν.Θάπρεπε χέρια βέβηλα
νάχαν κοπεί ασμένωςΕφ'όσον ξένους
θησαυρούς λεηλάτησαν με μένος.Νοιώθουμε
βαθύ θυμό, αντάρα στην καρδιά μας,Ωσάν
να στερηθήκαμε τα ίδια τα παιδιά
μας.Νεοέλληνες ξυπνήστε απανταχού,
πολιτισμού ειν'η πάλη,
Αγώνας είναι ιερός, στην Αθήνα νάρθουν
πάλι.

Δήμητρα Μανθεάκη

Ο έφηβος Παρθενώνας

Πάνω στον ύπατο λόφο
ξεφύτρωσε
σε πείσμα του Παρθενώνα

το κλάμα του
αφύπνισε
το πνεύμα του τόπου
δίχως ανάνηψη

με ένα πετάρισμα αναγέρθηκε
δεκαεννιά χρόνων
ο κολοφώνας
του εφηβικού σφυγμού

καίτοι γκρεμίστηκε
από θείο χέρι πήγε
δε χωρούσε ο νους του Διός
νέα Αθηνά προστάτιδα της πόλης

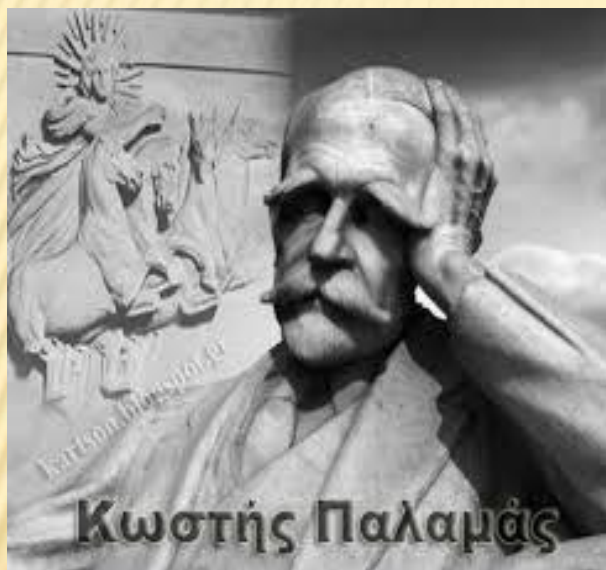
έτσι σταυρός δεν τον πελέκησε στο
μέτωπο
ούτε του φόρεσαν τον μιναρέ για σκούφο
με μια αστραπή του φλας εξαφανίστηκε
πιο αρχαίος
και ωραίος
ο έφηβος Παρθενώνας.
ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΚΩΤΟΣ

Ύμνος στον Παρθενώνα

Εσύ 'σαι, που κορόνα σου φορείς το Βράχο;
Εσύ 'σαι,
Βράχε, που το ναό κρατάς, κορόνα της
κορόνας;
Ναέ, και ποιος να σ' έχτισε μες στους
ωραίους ωραίο,
για την αιωνιότητα με κάθε χάρη Εσένα;
Σ' εσέ αποκάλυψη ο ρυθμός, κάθε γραμμή
και Μούσα·
λόγος το μάρμαρο έγινε κι η ιδέα τέχνη, και
ήρθες
στη χώρα τη θαυματουργή, που τα
στοχάζεται όλα
με τη βοήθεια των Ωρών* των
καλομετρημένων,
ήρθες απάνου απ' τους λαούς κι απάνου απ'
τις θρησκείες,
κυκλώπεις, λυγερόκορμε και σα
ζωγραφισμένε.

Ναέ, τα θέμελά σου εσέ δεν είναι ριζωμένα,
σα να τη 'γγίξαν τρίςβαθα την τέλειωση* του
κόσμου,
μηδέ το μέτωπό σου εσέ πάει πέρα από τα
γνέφια*,
σαν πυραμίδας κολοσσός απάνου σ' ερμοτόπι
της Αφρικής. Ανάλαφρα κρατάν εσέ στου
αέρα
τη διαφανάδα τη γλαυκή των Ολυμπίων* τα
χέρια.
Κι η αρχοντική κορφή σου εσέ δίχως θρασά*
να πάει
για να χαθεί στ' απέραντα που μάτι δεν τη
φτάνει,
το Πνεύμα προς τ' απέραντα ξέρει απαλό και
φέρνει.

Εσένα δε σε χτίσανε τυραγνισμένων όχλοι*,
καματερά* ανθρωπόμορφα, σπρωγμένα απ'
τη βουκέντρα*
φαρμακερά κι αλύπητα, δυνάστη
αιματοπότη.

Εσένα με το λογισμό κι εσέ με το τραγούδι
σε υψώσαν των ελεύθερων οι λογισμοί εκεί
όπου

και ο Νόμος σαν πρωτόγινε της Πολιτείας
προστάτης,
με το ρυθμό πρωτόγινε, κι ήταν κι αυτός
τραγούδι.

Κι ακούστε! Πρέπει κι ο άνθρωπος, κάθε
φορά που θέλει

να ξαναβρεί τα νιάτα του, να 'ρχεται στο
ποτάμι

της Ομορφιάς να λούζεται. Σ' όλα μπροστά τα
ωραία

να στέκεται αδιαφόρευτα* και γκαρδιακά*
να σκύβει προσκυνητής, ερωτευτής,
τραγουδιστής, διαβάτης.

Κι αφού όλων πάει ταξίματα και μεταλάβει
απ' όλα, πάλι και πάντα να γυρνά σ' εσένα μ'
έναν ύμνο. Μ' εσένα το ξανάνιωμα του
κόσμου ν' αρχινάει,
του κόσμου το ξανάνιωμα μ' εσέ να παίρνει
τέλος.

Κ. Παλαμάς

ΤΕΛΟΣ